

Tobias Goldfarb

Mica fantomă a Crăciunului

0 poveste de Crăciun
în 24 de capitole

cu ilustrații de Verena Körting

Traducere din limba germană de Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

EDITURA PARALELA 45

CUPRINS

1. Decembrie	9
2. Decembrie	16
3. Decembrie	21
4. Decembrie	27
5. Decembrie	32
6. Decembrie	37
7. Decembrie	43
8. Decembrie	48
9. Decembrie	54
10. Decembrie	59
11. Decembrie	66
12. Decembrie	73

13. Decembrie	80
14. Decembrie	87
15. Decembrie	93
16. Decembrie	99
17. Decembrie	105
18. Decembrie	111
19. Decembrie	118
20. Decembrie	122
21. Decembrie	127
22. Decembrie	133
23. Decembrie	139
24. Decembrie	145

EDITURA PARALELA 45

Fantoma Fantomelor, învățatul profesor Fantomio, scoase un oftat și suflă peste cărțulia groasă pe care o ținea deschisă în fața lui, ca să înlăture colbul așternut. Cine era la rând? A, iată: Bob, o banală fantomă de noapte. În vârstă de doar două sute de ani. Ei bine, poate că avea să fie o surpriză.

— Următorul, vă rog! strigă profesorul, cu o voce tunătoare.

Ușa grea a încăperii din turn se crăpă puțin.

— Eu sunt? șopti o voce subțirică.

— Cum te cheamă? bubui Fantoma Fantomelor.

— Bob... se auzi șoptind prin crăpătură.

— Da, atunci e rândul tău.

— O, ce bine!

Ușa se deschise, până când profesorul urlă ca un tunet:

— Stop! Ți-ai pierdut mințile? Intra pe gaura cheii, așa cum se cuvine să faci o fantomă a nopții, chiar dacă abia a împlinit două sute de ani amărăți!

— Vă rog să mă iertați! șopti micuța fantomă, apoi închise ușa și zbură prin gaura cheii sub forma unei adieri ușoare.

— Așa e ceva mai bine, mormăi Fantoma Fantomelor.

Cercetă cu atenție micuța siluetă care plutea în fața biroului său greu: frumoasă și transparentă, ce-i drept, vapoasă, nu prea fumurie, cu o ușoară nuanță de albastru. Una peste alta, un aspect fantomatic plăcut. Din păcate, deloc înfricoșătoare. Această tânără fantomă de noapte avea, mai curând, un aer deosebit de iubitor, blând și prietenos. Ce ar fi putut să facă cu acest copil-fantomă? Ah, fantomele nu mai erau ca odinioară!

— Deci ești o fantomă de noapte... încep eu.

Creatura prietenoasă dădu din cap cu zel.

— Da!

— Și de două sute de ani bântui lumea?

— Da!

— Și sperii și îngrozești oamenii? Mai ales copiii, așa cum se cuvine în cazul tinerelor fantome?

— Nu!

— Cum nu? Probabil că vrei să spui „da“ și tocmai ai spus „nu“.

— Am spus „nu“ pentru că am vrut să spun „nu“.

Fantoma Fantomelor clătină din cap. Nu mai auzise niciodată așa ceva.

— La ce bun o fantomă care nu-i în stare să sperie pe nimeni?

În acel moment, tânăra fantomă se intimidă atât de mult, încât deveni aproape în întregime transparentă.

— Mi-aș dori și să sperii pe cineva. Dar nu copiii.

Dacă profesorul Fantomio ar fi avut frunte, în acel moment s-ar fi încruntat. Din fericire, avea niște sprâncene stufoase pe care putu să le ridice indignat.

— Deci așa! Speriat oameni: da. Speriat copii: nu. Să vedem atunci. Ești destul de mare acum ca să-ți găsești o ocupație în lumea spiritelor. Așadar, la ce te-ai gândit? Poltergeist? Luminițe rătăcitoare? Nălucă? Duhul din lămpa fermecată?

— Nu... spuse cu timiditate fantoma nopții, din nou cu o voce joasă, dar fermă. Mi-aș dori să fiu o fantomă a Crăciunului.

— O ce?

— O fantomă a Crăciunului.

Fantoma Fantomelor pufni indignată.

— Absurd! Nu există așa ceva.

— Ba da, există, obiectă micuța fantomă a nopții, și un pic de roșu se amestecă în ceața alb-albastră a obrazilor săi. N-ați auzit niciodată, stimate profesore Fantomio, de Fantoma Crăciunului?

Faimosul profesor fu extrem surprins, pentru că, într-adevăr, nu auzise niciodată de acest spirit anume.

— Oh, da, desigur, acea... mormăi încurcat, răsfoind cu frenezie registrul mare și prăfuit al fantomelor, care se afla pe biroul său.

— S-a întâmplat în urmă cu vreo două sute de ani, îmi înprospătă memoria fantoma timidă, pe vremea când m-am născut eu.

— Stai puțin! îl întrerupse profesorul. Fantomele nu se nasc, ci se *preschimbă*.

Tânăra fantomă a nopții dădu din cap.

— A, da, așa este, bineînțeles. În perioada preschimbarii mele, a existat o fantomă care a apărut chiar de Crăciun. L-a bântuit și l-a speriat într-atât de tare pe un om rău, zgârcit și lacom, încât acesta a devenit bun și le-a dăruit tuturor copiilor o mulțime de cadouri de Crăciun.

— Da, da, murmură profesorul Fantomio, apoi spuse brusc: Aha! Da, iată-l. *Fantoma Crăciunului. A bântuit Londra în urmă cu două sute de ani. L-a speriat îngrozitor pe zgârcitul negustor Scrooge în perioada Crăciunului. Ca urmare, acesta a devenit bun la suflet și a împărțit o mulțime de daruri. După aceea, fantoma nu a mai apărut niciodată.* Mmmh... Așadar vrei să devii și tu o astfel de fantomă a Crăciunului?

— Da, exact.

— Ia spune-mi, Bob, dar de ce?

— Pentru că-mi place mirosul lumânărilor. Și aroma prăjiturilor de Crăciun. Pentru că-mi plac cadourile. Și emoția așteptării lor. Și acele de brad, zăpada, colindele și coronitele de brad...

— Da, da, bine, îl întrerupse mărețul Fantomio. Orice fantomă care vrea să fie specială trebuie să dovedească mai întâi că este potrivită pentru acest rol. Altfel, o să ajungem să avem poltergeiști care nu-s în stare să facă zgomote, duhuri ale lămpii fermecate care-și vor face apariția din cești de cafea, luminițe rătăcitoare care arată calea cea bună și așa mai departe. Dacă chiar vrei cu adevărat să fii o fantomă a Crăciunului, Rob...

— Bob, interveni mica fantomă.

— ... da, în ceea ce mă privește, continuă Fantoma Fantomelor, dacă vrei cu adevărat să bântui de Crăciun, ia-o atunci ca model pe Fantoma Crăciunului: găsește un om zgârcit și lacom și sperie-l teribil, astfel încât să devină bun la suflet și generos. Atunci poate că o să mă gândesc să-ți acord o licență de fantomă a Crăciunului. Poate!

De emoție, micuța fantomă a nopții începu să lucească în nuanțe portocalii.

— Vă mulțumesc, domnule profesor Fantomio! Asta am de gând să fac! O să-i trag o sperietură pe care n-o s-o uite toată viața, iar apoi inima lui va fi plină de bunătate și va împărți multe daruri.

— Bine, bine, mormăi Fantoma Fantomelor. Nu știu la ce ajută ca oamenii să fie buni și generoși, dar se pare că asta-i sarcina spiritelor Crăciunului. Dar grăbește-te! E prima noapte din decembrie, și dacă vrei să devii o adevărată fantomă a Crăciunului, trebuie să începi să bântui de pe-acum!

— Mă grăbesc! Am zburat! strigă mica fantomă a nopții și dispăru prin gaura cheii, lăsând în urmă doar un miros slab de ace de brad.

Fantoma Fantomelor oftă adânc.

— Fantomele astea tinere din ziua de azi... murmură în sine sa. Auzi, să bântuie prin lume ca să facă dintr-un om o persoană bună! Ce idee fantastică!

EDITURA PARALELA 45

Simone, profesoara și coordonatoarea trupei de teatru de la Școala primară „Micii spiriduși“, suspină și suflă praful de cretă așternut pe lista de pe catedra ei. Cine era la rând? Ah, iată: Sofi. Clasa a treia. Observație: extrem de timidă. Ei bine, poate că avea să fie o surpriză.

— Următorul, vă rog!

Ușa sălii de clasă se crăpă puțin.

— Eu sunt? șopti o voce subțire, deloc puternică.

— Cum te cheamă?

— Sofi, șopti ea înapoi prin crăpătură.

— Da, atunci e rândul tău.

— Oh, ce bine!

Ușa se deschise și în cameră își făcu apariția o fată cu două codițe împletite.

— Așadar, începu Simone, vrei să joci teatru cu noi?

— Nu, răspunse fata.

— Cum nu? Probabil că vrei să spui „da“ și tocmai ai spus „nu“.

— Am spus „nu“ pentru că am vrut să spun „nu“.

— Deci, Sofi, te-ai înscris, dar n-ai nicio dorință să joci teatru...

Sofi se înroși până în vârful nasului.

— Părinții mei vor. Fiindcă sunt foarte timidă, și la școală nu mi-am făcut prieteni. Am fost chiar și la o doctoriță, care a spus că actoria m-ar putea ajuta. Dar, de fapt, nu-mi doresc să joc. Pot să plec acum?

— Hm... făcu profesoara.

O cercetă pe fetița care stătea în fața biroului ei și se holba cu timiditate la vârful cizmulițelor. Ce ar putea oare să facă cu acest copil?

Atunci îi veni o idee.

— Sofi, am rolul perfect pentru tine: Scrooge!

— Scruugi?

— Da, ceva de genul ăsta. În piesa noastră, acest Scrooge e un negustor bătrân, incredibil de zgârcit și de lacom, care nu vrea să dăruiască nimănui nimic de Crăciun.

— Dar eu nu sunt zgârcită și lacomă! protestă Sofi. Și nici bătrână. Și nici bărbat.

— Exact! Întări Simone, entuziasmată la culme. Ești complet *opusul* lui Ebenezer Scrooge. Și tocmai de aceea o să poți să-l joci atât de bine. Va fi ca și cum te-ai strecura într-o piele cu totul nouă. Îți promit că o să fie foarte distractiv!

— Dar nu-mi place să vorbesc în fața oamenilor.

Profesoara zâmbi.

— Tu nu va trebui să spui nimic. Scrooge va fi acolo, pe scenă, nu Sofi. Iar lui Scrooge îi place să vorbească în fața oamenilor. Încearcă! Doar o singură dată, iar dacă nu-ți place, te poți opri oricând. De acord?

— Bine, șopti fata.

Simone împinse spre Sofi un teanc de foi capsate.

— Asta e piesa noastră. E scrisă de mine și se bazează pe „Poveste de Crăciun“, scrisă la Londra, în urmă cu aproximativ două sute de ani, de un autor pe nume Charles Dickens. Sper să-ți placă! Apare și o fantomă în ea. Te rog să parcurgi textul de la pagina patru și să încerci să memorezi tot ce spune Scrooge acolo. Nu te speria, sunt doar câteva propoziții. Miercuri o să ne întâlnim în sala de spectacole la ora trei pentru prima repetiție. Bine?

- Bine, spuse Sofi luând textul și dispărând pe ușă.
Profesoara oftă adânc.
- Ce păcat că fata asta nu vrea să facă teatru. Ar fi un Scrooge incredibil de bun. Fantastic de bun!

